

POSTANOWIENIE

17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 17 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. T.
przeciwko L. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
oraz z powództwa wzajemnego L. spółki akcyjnej w W.
na skutek skargi kasacyjnej L. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 2 listopada 2022 r., VII AGa 518/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 listopada 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił częściowo orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji pozwanego (powoda wzajemnego) i oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany (powód wzajemny) zaskarżając je w części oddalającej apelację od orzeczenia Sądu pierwszej instancji oraz rozstrzygającej o kosztach postępowania. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne zawarte w pytaniu: „Czy art. 353¹ k.c. w zw. z art. w zw. z art. 58 § 2 k.c. w zw. art. 58 § 3 k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c. stoją na przeszkodzie uznaniu umownego zakazu konkurencji za ważny, w zakresie w jakim

obejmuje on całkowity zakaz współpracy dłużnika takiego zakazu z podmiotem prowadzącym działalność konkurencyjną względem uprawnionego z tytułu zakazu konkurencji, w tym w zakresie w jakim wynikające z umownego zakazu konkurencji zobowiązanie do powstrzymania się od działalności konkurencyjnej obejmuje czynności dłużnika w podmiocie prowadzącym działalność konkurencyjną dla podmiotu na rzecz którego zakaz został ustanowiony, które nie są podobne lub tożsame do czynności i usług, jakie były przez zobowiązanego z tytułu umowy o zakazie konkurencji świadczone dla podmiotu na rzecz którego zakaz konkurencji został ustanowiony?”.

Powód (pozwany wzajemny) nie złożył odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie zawiera argumentów dostatecznych dla uznania, że skarżąca skutecznie wykazała, że w sprawie zachodzą powołane przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie

faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do konstatacji, że skarżąca próbuje polemizować z oceną sprawy przyjętą przez Sąd drugiej instancji, przedstawiając subiektywną, korzystną dla siebie, ocenę problemu umownych postanowień o zakazie konkurencji. W konsekwencji przedstawione przez skarżącą rozważania pozostają immanentnie powiązane z okolicznościami sprawy, co przeczy możliwości zakwalifikowania przedstawionego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej zagadnienia, jako istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Ponadto należy stwierdzić, że przyjęta przez Sąd Apelacyjny ocena kwestii skuteczności łączących strony postanowień o zakazie konkurencji jest prawidłowa, logiczna i zgodna z powszechnym rozumieniem tego rodzaju zapisów. Wykładania prezentowana przez skarżącą, poza argumentami przedstawionymi przez Sąd drugiej instancji, jest niemożliwa od zaakceptowania także z tego względu, że w istocie, pozbawiałaby powoda możliwości wykonywania jego wyuczonego zawodu – mechanika lotniczego, skoro niewykonywanie czynności technicznych w zakresie obsługi statków powietrznych przez 6 miesięcy w roku pozbawiałoby powoda wymaganych licencji. Jednocześnie nie można podzielić oceny, że czynności związane z wykonywaniem tego zawodu mają tego rodzaju charakter, że zasadne jest obwarowywanie ich postanowieniami umowy o zakazie konkurencji.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

r.g.

